

[Retoft.]

Ejendomsskatterne. De har det dog i deres Haand, og det er deres Ret, at omlægge disse Skatter mere paa personlige Indkomster. Jeg har sagt det før, at jeg bebrejder ikke Venstremændene derude, at de har ført en fornuftig og rigtig Skattepolitik i de Kommuner, de administrerer, men derfor vil jeg ogsaa have Lov til at sige igen, at man kan ikke staa her paa Rigsdagen og tale paa een Maade og saa, naar man sidder ude i Landkommunerne, administrere paa en ganske anden Maade; det er jo ikke helt rigtigt. I øvrigt bliver der nok en og anden Lejlighed, hvor man kan komme til at drøfte de Skatter og de Skatters Fastlægning, eventuelt Omlægning, med Tiden.

Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr. Korsgaard: Hvor ønsker det ærede Medlem, at man skal begynde med Tillægsskatten? Nævn os et Tal, for det ærede Medlems hele Politik kan vel ikke bestaa i, at han en Gang imellem faar Lov til at sige, at det er et slet Styre, vi har. Det kan for saa vidt være ret ligegyldigt, at det ærede Medlem siger det, men jeg synes alligevel, det vilde være rigtigt, om det ærede Medlem, naar han fremsætter den Slags Ting, nævnte os en bestemt Grænse. Dette ganske udflydende, at den ligger forkert, siger os ikke noget. Sig os et Tal, sig os det Tal, det ærede Medlem ønsker vi skal gaa ud fra, saa kan vi tale om det i Udvalget; men saa længe vi ikke ved andet, end at Grænsen ikke passer det ærede Medlem Hr. Korsgaard, er der i Grunden ikke meget at forhandle om.

Clausager: Selv om den højtærede Finansminister afviser en hel Del af det, jeg har sagt, med den saadan lidt overlegne Bemærkning, at det var nærmest andet Vers af en Tale, som det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen havde holdt, eller en Gentagelse, kan det være rigtigt nok, at vi har været inde paa de samme Felter. Men det glædede mig, at Ministeren ikke sagde, at det var forkert. Jeg skammer mig ikke over at gentage noget, som det er nødvendigt at faa gentaget. Og jeg kan minde Ministeren om, at da Folk i en Menighed klagede til Biskoppen over en Præst og sagde, at han holdt den samme Tale hver Søndag, svarede Biskoppen: Ja, men har I da fulgt den? Og da de ikke havde det — det turde de ikke sige —, sagde han: Gaa saa hen og hør paa den lidt endnu. Derfor tillader jeg mig at holde den Tale een Gang mere for Ministeren, naar jeg mener, han trænger til det.

Ministerens siger, at han begriber ikke

vor Stilling, for vi har ikke stemt imod de Love, som betinger disse Udgiftslove, saaledes ikke mod Lovene om Kort til billige Fødemidler, og vil ej heller stemme imod Tjenestemandsløntillægene. Nej, det er meget sandt, men det er netop i Kraft af, at vi forstaar, at disse Love er en Følge af Regeringens almindelige Politik, og at den maa bøde noget paa de Vanskeligheder, som kommer deraf. Og naar vi ikke stemmer imod, men lader det passere, naar Regeringen vil føre den Politik, maa vi sige lige saadan om Dækningslovene. Der er den mest glimrende Sammenhæng i vor Stilling, som tænkes kan. Det var sært, om vi stemte imod det ene Sted og for det andet Sted, stemte for Lovene, men stemte imod Dækningslovene; det kunde ikke gaa. Nej, vi har den nydeligste Sammenhæng i vor Stilling. Jeg begriber ikke den højtærede Ministers Forundring, og jeg tror ogsaa, den er en lille Smule paataget. Vi siger: Saa længe Regeringen fører den Politik, forstaar vi godt, at den maa handle saadan og lappe paa Systemet, men vi finder det uheldigt. Det vilde være langt bedre at gaa til Roden af dette Onde og se at faa afskaffet noget af det, som bevirker det høje Prisniveau og de store Produktionsomkostninger og den vanskelige Stilling for en stor Del af vore Eksporterhverv.

Ministeren sagde, at de skulde nok til sin Tid tage fat paa Skattelovene i Kommissionen, og saa gjaldt det, om vi vilde være med, og saa gjaldt det, om vi ikke var saa bange for den stærke Progression. Vi har for Resten en ret god Progression i vor almindelige Indkomstskat til Staten; den er ikke saa helt blid. Man kan strides om, hvorvidt den skal være lidt større eller lidt mindre, men jeg har altid sagt, at jeg kan ikke lide, at man sætter Skellet saa højt op, at et mægtigt Flertal af Folk siger: Det kan være os lige meget, lad de andre betale det! Det er ikke sundt og ikke heldigt. Det er langt mere demokratisk og langt sundere for Befolkningen at begynde med ganske lidt og saa lade Procenterne stige jævnt opad for til sidst, naar vi kommer op til de store Indkomster, at tage en høj Procent.

Dernæst vil jeg sige, at man kan næppe indføre en tilstrækkelig Progression, naar Talen er om at tage en Del af det tilbage, man har givet Folk ved en Statsbegunstigelse. Man kan bogstaveligt talt ikke tage saa stor en Skatteprocent — det ser for tosset ud —, som man burde tage, hvis man skulde udjævne med nogen Virkning. Derfor er det at udjævne ved Beskatningen ikke nogen god Fremgangsmaade.